

ham en Bygningsafgift af 27 Rd. 40 f. aarlig. Han henvendte sig nu til General-
 skattedirectoratet med et Andragende om Fri-
 tagelse for bemeldte Afgift, men under 22de
 September f. A. resolverede dette, „at, da der
 ikke ved det til Gaarden hørende Teglværk
 findes nogen særlig Bolig for Bestyrelsen af
 Teglværket, kan hans Ansøgning om Fritagelse
 for Afgiften efter de gjældende Regler ikke
 bevilges“. Udvalget har nu sluttet sin Ud-
 talelse med, „at det ikke finder tilstrækkelig
 Anledning til at gjøre nogen Indstilling om
 dette Andragende“. Jeg beklager, at Udvalget
 er kommet til dette Resultat; thi, efter min
 Opfattelse af den bestaaende Lovgivning, maa
 bemeldte Buiiff kunne blive aldeles fritagen for
 Bygningsafgift, og det forekommer mig, at
 Generalskattedirectoratet i det foreliggende Til-
 fælde er gaaet frem efter Regler, der ikke have
 nogen Hemmel i Lovgivningen; jeg troer der-
 for, at det ærede Finantsudvalg baade kunde
 og burde have taget sig af denne Sag. Denne
 Mand anfører i sit Andragende, at hans
 Teglværk er meget lille, at han driver det al-
 deles uafhængig af sin Gaard, og at han lader
 det bestyre ved en ugift Mand, som har Bo-
 lig hos sine Forældre i en anden Commune
 — Teglværket ligger nemlig lige tætved Nabo-
 communen —, og han har derfor ikke opført
 nogen særegen Bolig for Arbejderne ved Teglværket.
 Dette kunde nu være ganske gode
 Grunde; men jeg troer, at han ikke i mindste
 Maade behøver at benytte disse Grunde; jeg
 troer, at der er andre Grunde, som fuldstæn-
 dig fritage ham, selv om Forholdet var ander-
 ledes. Selv om Teglværket var meget stort,
 og selv om Teglværksarbejderne boede i det
 omtalte Stuehuus, hvoraf Bygningsafgiften
 hovedsagelig erlægges, forekommer det mig —
 jeg kan ikke faae andet Skøn paa den be-
 staaende Lovgivning —, at han alligevel maa
 være aldeles fri. Næringsloven af 29de De-
 cember 1857 § 71 siger nemlig — med den
 høitærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse
 Paragraphen —: „Den ved Forordningen af
 1ste October 1802 § 35 hjemlede Fritagelse
 for Bygningsafgift af Huse og Værksteder, der
 benyttes af de Haandværkere, der efter Loven
 maae opholde sig paa Landet, ophæves med

Gensyn til alle slige Haandværkere, som her-
 efter nedsette sig paa Landet. De for Tiden
 paa Landet bosatte Haandværkere, der hidtil
 have været frie for at udrede Bygningsafgift,
 skulle, saalænge de drive Haandteringen, be-
 holde denne Frihed for de Huse og Værksteder,
 hvilke de nu benytte. I Tilfælde af Flytning til-
 kommer denne Frihed dem kun til den 1ste April
 1862.“ Der staaer altsaa i denne § 71, at de Haand-
 værkere, som tidligere have havt Lov til at boe paa
 Landet skulle være fri for Bygningsafgiften;
 men nu staaer der i Christian den Femtes
 danske Lov 3—13—23: „Ingen Haandværks-
 mand maa boe paa Landet undtagen Grov-
 smeide, Lømmermænd, Bødfere, Teglværdere,
 Pottemagere, som gjøre sorte Potter osv.“
 Der kan altsaa ikke være Tale om Andet, end
 at Teglværdere ere indbefattede under de
 Haandværkere, som tidligere have havt Tilladelse
 til at boe paa Landet, og som, forsaavidt de
 benytte de gamle Værksteder og de
 gamle Boliger, — efter den Opfattelse, jeg
 har af Lovgivningen, — maae være aldeles
 fritagne for nogen som helst Bygningsafgift.
 Næringsloven udkom den 29de December 1857 og
 traadte i Kraft for Kongeriget den 1ste April
 1858, og alle de, der endnu i Kongeriget
 benyttede de samme Boliger og Værksteder, som
 de beboede og benyttede den 31te Marts
 1858, maae altsaa være frie for Bygnings-
 afgift, forsaavidt de efter danske Lov tidligere
 maatte boe paa Landet. Loven af 29de De-
 cember traadte først i Kraft for de indlem-
 mede tidligere sønderjydske Districter den 1ste
 April 1867. Efter min Opfattelse maae nu
 alle de Haandværkere, der endnu beboe de
 samme Huse og benytte de samme Værksteder,
 som de beboede og benyttede den 31te Marts
 1867, være aldeles fri for Bygningsafgift.
 Jeg kan efter den Opfattelse, jeg har af Sa-
 gen, ikke anerkjende, at en Lov kan have til-
 bagevirkende Kraft, og at man overfor de ind-
 lemmede flæsvigske Districter kan forlange Tids-
 frister hændede, f. Ex. i dette Tilfælde en Tids-
 frist af 9 Mar, saa at man siger: Ja, for-
 saavidt disse Haandværkere have beboet de Huse
 og benyttet de Værksteder, hvorom der her er
 Tale, før den 1ste April 1858, saa ere de
 fri, men ellers ikke. Jeg troer ikke, at Loven